

Arrest

nr. 241 376 van 24 september 2020
in de zaak RvV X / IV

Inzake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat M. VAN DONGEN
De Merodelei 112
2300 TURNHOUT

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 17 december 2019 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 18 november 2019.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 3 augustus 2020 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 11 september 2020.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken C. DIGNEF.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. VAN DONGEN, die verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché M. SOMMEN, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U, D.(...) I.(...), beschikt over de Afghaanse nationaliteit. U bent afkomstig van het dorp Amarkhel, dat gelegen is in het district Sorkhrod van de provincie Nangharhar. U bent Pashtoun en soennitisch moslim. U ging vijf jaar naar school.

Uw vader werkte gedurende vijf à zes jaar in de wasserij van de luchthaven. Ongeveer anderhalf jaar nadat hij hiermee gestopt was vond hij een nieuwe job waarbij hij voedsel naar het checkpoint van het leger in Kaga in Khogyani bracht. Twee keer kwamen de taliban vervolgens naar uw huis. Uw vader

ontving twee dreigbrieven. Op 30 of 31- 4-1397 (20 of 21 juli 2018) vond een aanslag plaats op uw vader door toedoen van de taliban in de regio Chamtala in Khogyani. Hij werd beschoten toen hij in zijn wagen zat. De volgende dag bracht de man van uw tante, I.(...) genaamd, zijn lichaam thuis. Hierna verbleef u in het huis van I.(...), in het dorp Qalai Gul Sher in het district Chaparhar. Toen u daar verbleef, kwam de taliban u zoeken in uw eigen huis omdat ze wilden dat u met hen 'jihad' zou voeren.

U verliet uw land in de maand assad van 1397 (23 juli tot 22 augustus 2018). In België verzocht u om internationale bescherming op 29 april 2019. Bij terugkeer naar Afghanistan vreest u de taliban.

Ter staving van uw asielrelaas legt u volgende documenten neer: uw eigen taskara en een kopie van deze van uw vader, enkele foto's betreffende uw vaders overlijden en diens begrafenis, twee dreigbrieven van de taliban, twee verzoekschriften van uw moeder bij de autoriteiten, een attest en documenten omtrent de werkzaamheden van uw vader, alsook een enveloppe.

B. Motivering

Vooreerst moet worden opgemerkt dat het Commissariaat-generaal op grond van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, van oordeel is dat er in uw hoofde, als niet-begeleide minderjarige, bijzondere procedurele noden kunnen worden aangenomen.

Om hier op passende wijze aan tegemoet te komen, werden er u in het kader van de behandeling van uw verzoek door het Commissariaat-generaal steunmaatregelen verleend.

Meer bepaald werd er u een voogd toegewezen die u bijstaat in het doorlopen van de asielprocedure; werd het persoonlijk onderhoud afgenomen door een gespecialiseerde protection officer, die binnen de diensten van het Commissariaat-generaal een specifieke opleiding volgde om minderjarigen op een professionele en verantwoorde manier te benaderen; heeft het persoonlijk onderhoud plaatsgevonden in het bijzijn van uw voogd en advocaat die in de mogelijkheid verkeerden om opmerkingen te formuleren en stukken neer te leggen; en werd er bij de beoordeling van uw verklaringen rekening gehouden met uw jeugdige leeftijd en maturiteit, evenals met de algemene situatie in uw land van herkomst.

Gelet op wat voorafgaat kan in de gegeven omstandigheden redelijkerwijze worden aangenomen dat uw rechten in het kader van onderhavige procedure gerespecteerd worden evenals dat u kunt voldoen aan uw verplichtingen. Voorts dient te worden vastgesteld dat u doorheen uw verklaringen een persoonlijke vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie van Genève of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming niet aannemelijk heeft gemaakt.

Zo is het van belang om uw verklaringen omtrent de laatste job van uw vader te beoordelen, daar hij deze uitoefende net voordat hij dreigementen zou hebben ontvangen van de taliban. U stelt dat hij eerst vijf à zes jaar werkte in de wasserij van de luchthaven (vragenlijst DVZ punt 5 en CGVS, p. 13) en nadien twee jaar als leverancier van voedsel aan het checkpoint in Kaga (CGVS, p. 13). Het is echter opmerkelijk dat u slechts zeer beperkt op de hoogte blijkt van het voorgehouden werk van uw vader, wat de geloofwaardigheid van uw verklaringen in dit verband ernstig ondermijnt. U stelt dat uw vader dit werk samen met iemand anders deed, maar gevraagd met wie uw vader samenwerkte kan u deze naam dan weer niet zeggen (CGVS, p. 11). Dit is opmerkelijk, temeer u aanhaalt dat dit een vriend van uw vader zou zijn geweest. Dat u verder ook niets over die vriend kan vertellen omdat hij volgens u nooit bij jullie thuis kwam (CGVS, p. 11), is een ander gegeven dat mag verbazen. Uw vader zou tenslotte gedurende twee jaar met hem hebben samengewerkt. Dat uw vader in deze periode thuis helemaal niets over hem zou verteld hebben, terwijl hij wel een vriend was, is weinig aannemelijk. Verder is het opmerkelijk dat u niet kan zeggen of uw vader het voedsel naar één dan wel meerdere checkpoints moest vervoeren (CGVS, p. 16). Gevraagd waar uw vader het voedsel oppikte om het dan te vervoeren, kan u evenmin duidelijk maken waar hij dat deed; u houdt het erbij dat de andere persoon misschien een winkel had waar hij alles ophaalde (CGVS, p. 16). Dat u verder ook niet zeker weet waar uw vader overnachtte op momenten dat hij niet elke nacht meer huiswaarts keerde (CGVS, p. 16), mag evenzeer verwonderen. U houdt het er immers op dat hij 'misschien bij deze vriend' bleef (CGVS, p. 16). Dat u ook niet duidelijk kan maken of een bepaald document van de door u voorgelegde stukken te maken had met zijn werk op de luchthaven dan wel met het leveren van voedsel (CGVS, p. 7), is een ander gegeven dat eigenaardig voorkomt. Immers, logischerwijs had u kunnen vragen aan de man van uw tante, nadat hij u de documenten digitaal doorzond, om over de documenten een woordje uitleg te krijgen. U sprak hem immers twee dagen voor het persoonlijk onderhoud nog om te vragen of hij de

documenten reeds had opgestuurd (CGVS, p. 5). Dat u dit in casu kennelijk niet deed, is dan ook opmerkelijk en roept vraagtekens op bij de waarde van de door u voorgelegde stukken.

Door de cumulatie van bovenstaande vaststellingen rijzen bijgevolg ernstige vragen bij uw verklaringen omtrent het werk van uw vader.

Betreffende het overlijden van uw vader dient nog aangehaald te worden dat het opmerkelijk is dat uw vader deze job toch gedurende twee jaar kon uitoefenen, alvorens hij door de taliban werd getarget. Meer nog, de taliban was klaarblijkelijk ook op de hoogte van het vorige werk van uw vader, namelijk zijn job op de luchthaven – dit staat immers vermeld in beide dreigbrieven die de taliban zouden gegeven hebben net voordat ze uw vader vermoord zouden hebben (zie map documenten). Dat de taliban uw vader dan eerst vijf à zes jaar en vervolgens twee jaar zijn werk laten uitvoeren alvorens hem af te straffen voor het werken met de buitenlanders, is dan ook erg opvallend. Dat ze uw vader al die jaren niet getarget hebben roept vraagtekens op bij de geloofwaardigheid van zijn werkzaamheden en zijn dood die daar volgens uw verklaringen op volgde.

Aangezien u verklaart dat uzelf mede door toedoen van uw vaders werk problemen kreeg met de taliban, rijzen ook bij uw persoonlijke problemen ernstige vraagtekens.

Wat er ook van zij, indien uw vaders laatste job als voedselleverancier toch als geloofwaardig zou kunnen beschouwd worden – hetgeen in deze beslissing duidelijk betwijfeld wordt- dienen nog de volgende opmerkingen onderstreept te worden.

U stelt dat de taliban vijf dagen na de dood van uw vader samen met enkele dorpingen naar uw huis kwamen om te eisen dat u met hen jihad zou plegen (CGVS, p. 14). Uw moeder schreeuwde en zei hen dat u en zij nog te lijden hadden om de dood van uw vader, waarna de taliban vertelde dat ze na een paar dagen zouden terugkomen om u mee te nemen (CGVS, p. 14). Het CGVS acht het erg bedenkelijk dat de taliban u zou willen inlijven. Immers, er is logischerwijs een minimum aan loyaliteit nodig ten aanzien van deze gewapende groepering teneinde hun rangen te vervoegen. Het feit dat ze daags voor hun verzoek uw vader vermoord hadden, droeg daar redelijkerwijs allerminst toe bij, wel integendeel. Bovendien vertelt u zelf dat er in uw regio mensen vrijwillig de taliban vervoegen (CGVS, p. 13), waardoor uw verklaringen omtrent een gedwongen rekrutering nog meer in een bedenkelijk daglicht komen te staan. Dat ze overigens akkoord gingen met het verzoek van uw moeder om later terug te komen, terwijl ze redelijkerwijs ook inzagen dat u in deze tijd kon vluchten, is eens te meer een eigenaardig gegeven.

Vervolgens is het van belang om het volgende aan te stippen omtrent uw familieleden. U stelt dat uw moeder momenteel nog in uw ouderlijk huis woont samen met uw jongere zus en twee broers (CGVS, p. 9). De man van uw tante zou momenteel in Qalai Gul Sher in Chaparhar wonen (CGVS, p. 4). Gevraagd wie uw moeder momenteel ondersteunt na de dood van uw vader, stelt u dat de dorpingen soms hulp en voedsel brengen, alsook de man van uw tante (CGVS, p. 9). Het CGVS acht het echter erg bevreemdend dat haar familieleden haar als vrouw alleen, zonder het gezelschap van een volwassen man, zomaar toelaten om alleen te blijven wonen in een gebied waar de taliban toch geregeld toeslaat. Dit gaat namelijk geheel in tegen de Afghaanse cultuur, waarin een volwassen man als pater familias zorgt voor zijn familie. Dat u overigens ook de namen niet kent van de dorpingen die uw moeder momenteel helpen (CGVS, p. 9), is eens te meer verbazingwekkend. Immers, redelijkerwijs kan verwacht worden dat u als oudste zoon (vragenlijst DVZ punt 17) die in het buitenland verblijft, toch meer begaan zou zijn om haar situatie. Dat u dan niet concreet kan zeggen van wie zij hulp ontvangt, terwijl u zelf heel uw leven in het dorp woonde en de dorpingen normaliter bij naam kent (CGVS, p. 4), is een vreemd gegeven.

In dit verband is het verder belangrijk om op te merken dat de man van uw tante en diens familie nog geen problemen gehad hebben met de taliban omdat niemand iets weet over hem (CGVS, p. 12). U stelt wel duidelijk dat hij problemen zou krijgen als de taliban zou ontdekken dat hij uw familie helpt en hij u destijds hielp om het land te verlaten (CGVS, p. 12). Het is echter vreemd dat de taliban de man van uw tante nog niet gespot heeft op het moment dat hij uw moeder bezocht om haar te helpen. Immers, redelijkerwijs kan verwacht worden dat de taliban, indien ze u daadwerkelijk willen inlijven, uw huis toch in de gaten zouden houden in hun zoektocht naar u. Dat ze daarbij nog niet opmerkten dat de man van uw tante uw moeder helpt, is dan ook erg weinig aannemelijk.

Bovenstaande elementen leiden tot de conclusie dat u uw asielrelaas onvoldoende aannemelijk heeft gemaakt.

De door u neergelegde documenten kunnen aan bovenstaande appreciatie niets wijzigen. Uw taskara en de kopie van de taskara van uw vader bevestigen de identiteit van uw beide. Deze wordt door het CGVS echter niet onmiddellijk betwist. In verband met de overige documenten die u voorlegt, namelijk de dreigbrieven, de documenten en foto's betreffende het werk van uw vader en zijn dood, alsook de verzoeken van uw moeder, dient te worden opgemerkt dat zij enkel bewijswaarde hebben indien zij worden ondersteund door een overtuigend en aannemelijk asielrelaas, wat gezien het geheel van bovenstaande opmerkingen bij u niet het geval is. Hieraan dient eveneens nog te worden toegevoegd dat uit de informatie waarover het Commissariaat – generaal beschikt en waarvan een kopie aan het administratief dossier werd toegevoegd, blijkt dat Afghaanse documenten zeer weinig waarde hebben gezien de hoge graad van corruptie in Afghanistan. Veel valse documenten zijn ook na onderzoek van Afghaanse deskundigen niet van authentieke documenten te onderscheiden. Afghaanse documenten hebben bijgevolg slechts een zeer beperkte bewijswaarde bij het vaststellen van de geloofwaardigheid van het asielrelaas en de identiteit van een Afghaanse asielzoeker.

Overigens dient hieraan nog toegevoegd te worden dat het CGVS het erg opmerkelijk acht dat u de documenten, met uitzondering van de twee dreigbrieven, voorafgaand aan het persoonlijk onderhoud nooit zou gezien hebben en u aldus van de meeste stukken die u voorlegt de inhoud of aard niet kent. U stelt dat de sociaal assistent u één foto toonde en vertelde dat het niet goed was om naar de documenten te kijken (CGVS, p. 7). De sociaal assistent verzocht u vervolgens de documenten niet te openen (CGVS, p. 7). Daarop werden de documenten aan uw voogd gegeven, zo stelt u, waarna u ze pas de dag voorafgaand aan het persoonlijk onderhoud in handen kreeg (CGVS, p. 7). Deze gang van zaken is erg opmerkelijk aangezien het personeel in de opvangcentra normaliter niet zelf kan beslissen of doorgestuurde documenten al dan niet bekeken mogen worden door de bestemming, gezien het belang van deze documenten in het licht van een verzoek om internationale bescherming. Dat u het tegendeel beweert, is dan ook erg eigenaardig.

Naast de toekenning van een beschermingsstatus aan Afghanen met een risicoprofiel kan een Afghaanse verzoekers ook een subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomende geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. Verzoekers uit een groot aantal gebieden in Afghanistan krijgen de subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 § 2 c van de Vreemdelingenwet toegekend op basis van de algemene toestand in hun regio; dit indien zij hun reële herkomst uit deze regio en hun achtergrond aannemelijk maken en voor zover blijkt dat er geen reëel intern vluchtalternatief bestaat.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Afghanistan wordt het rapport **UNHCR Eligibility Guidelines for assessing the international protection needs of asylum-seekers from Afghanistan van 30 augustus 2018** (beschikbaar op <https://www.refworld.org/docid/5b8900109.html> of <https://www.refworld.org>) en de **EASO Country Guidance note: Afghanistan van juni 2019** (beschikbaar op https://www.easo.europa.eu/sites/default/files/Country_Guidance_Afghanistan_2019.pdf of <https://www.easo.europa.eu/country-guidance>) in rekening genomen.

Nergens in voornoemde UNHCR-richtlijnen wordt geadviseerd om voortgaande op een analyse van de algemene veiligheidssituatie aan elke Afghaan een complementaire vorm van bescherming te bieden. UNHCR benadrukt daarentegen dat elk verzoek om internationale bescherming op eigen merites dient beoordeeld te worden. Rekening houdend met het veranderlijke karakter van het conflict in Afghanistan, dienen de asielaanvragen van Afghanen elk nauwgezet onderzocht te worden, dit in het licht van enerzijds de bewijzen aangevoerd door de betrokken verzoeker en anderzijds actuele en betrouwbare informatie over de situatie in Afghanistan.

UNHCR wijst er op dat verzoekers afkomstig uit “conflict-affected areas” nood kunnen hebben aan bescherming omdat zij het risico lopen blootgesteld te worden aan een ernstige en individuele bedreiging van hun leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld. UNHCR adviseert dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in de gebieden waar er sprake is van een actief conflict volgende objectieve elementen in ogenschouw genomen worden om te bepalen of er sprake is van

veralgemeend, willekeurig geweld: (i) het aantal burgers dat het slachtoffer is van willekeurig geweld, waaronder bomaanslagen, luchtaanvallen en zelfmoordaanslagen; (ii) het aantal conflict gerelateerde incidenten; en (iii) het aantal personen dat omwille van het conflict ontheemd werd. UNHCR benadrukt dat het aantal burgerslachtoffers en het aantal veiligheidsincidenten belangrijke indicatoren zijn voor het bepalen van de intensiteit van het voortdurend conflict in Afghanistan.

In voormelde EASO Guidance Note wordt, in navolging van de rechtspraak van het Hof van Justitie, benadrukt dat het bestaan van een gewapend conflict niet volstaat om de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen, maar dat er minstens sprake moet te zijn van willekeurig geweld. In de EASO Guidance Note wordt er op gewezen dat de schaal van het willekeurig geweld in Afghanistan verschilt van regio tot regio en dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie per provincie rekening moet gehouden worden met volgende elementen: (i) de aanwezigheid van actoren van geweld; (ii) de aard van de gebruikte methodes en tactieken; (iii) de frequentie van de veiligheidsincidenten; (iv) de mate waarin het geweld geografisch verspreid is binnen een provincie; (v) het aantal burgerslachtoffers; en (vi) de mate waarin burgers ingevolge het gewapend conflict de provincie ontvluchten.

In de objectieve informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, worden voornoemde aspecten in rekening gebracht bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Afghanistan. Ook met andere indicatoren wordt er rekening gehouden, in de eerste plaats bij de beoordeling van de individuele nood aan bescherming, maar ook bij de beoordeling van de nood aan bescherming omwille van de veiligheidssituatie in de regio van herkomst, indien de hierboven vermelde indicatoren niet voldoende zijn om het reëel risico voor burgers te beoordelen.

Zowel uit de analyse van de situatie en de UNHCR Guidelines, als uit de EASO Guidance Note komt duidelijk naar voren dat het geweldsniveau, de schaal van het willekeurig geweld, en de impact van het conflict in Afghanistan regionaal erg verschillend is. Deze sterke regionale verschillen typeren het conflict in Afghanistan. Uit de beschikbare informatie blijkt dat er slechts een beperkt aantal provincies te kampen heeft met een voortdurende en open strijd tussen AGE's en de Afghaanse veiligheidsdiensten, of tussen AGE's onderling. De situatie in deze provincies worden vaak gekenmerkt door aanhoudend en wijdverspreid geweld dat veelal de vorm aanneemt van ground engagements, luchtbombardementen, IED's, etc. In deze provincies vallen veel burgerslachtoffers te betreuren, en het geweld dwingt burgers om hun woonplaats te ontvluchten. De mate van willekeurig geweld in de provincies waar zich een voortdurende open strijd afspeelt, is dermate hoog dat er slechts minimale individuele elementen vereist zijn om aan te tonen dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar de betrokken provincie aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet. In andere Afghaanse provincies vinden weliswaar met enige regelmaat incidenten plaats, maar kan er geen gewag gemaakt worden van een situatie van open combat of hevige en voortdurende of ononderbroken gevechten. De omvang en de intensiteit van het geweld zijn er beduidend lager dan in de provincies waar openlijk gevochten wordt. Uit de beschikbare informatie blijkt dat er wat deze provincies betreft niet kan gesteld worden dat de mate van willekeurig geweld dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat elke burger die terugkeert naar het betrokken gebied aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon. De subsidiaire beschermingsstatus kan niettemin worden verleend indien een verzoeker aannemelijk maakt dat er in zijn hoofde persoonlijke omstandigheden bestaan die het reëel risico om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld verhogen (HvJ, 17 februari 2009 (GK), Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, nr. C-465/07, § 28). Tot slot zijn er nog een beperkt aantal provincies waar het niveau van willekeurig geweld dermate laag is dat in het algemeen kan gesteld worden dat er geen reëel risico bestaat voor burgers om persoonlijk getroffen te worden door het willekeurig geweld dat plaatsvindt in de provincie.

Inzake de veiligheidssituatie wordt voorts vastgesteld dat de situatie in de steden, vooral in de provinciehoofdplaatsen, sterk verschilt van deze op het platteland. De meerderheid van de steden staan immers onder controle van de Afghaanse overheid, die de infiltratie van insurgents in de steden tracht te voorkomen door in te zetten op een verhoogde aanwezigheid van militaire en politionele diensten. In het algemeen worden Afghaanse steden dan ook relatief veiliger geacht dan rurale gebieden. Dat is ook de reden waarom vooral stedelijke gebieden een toevluchtsoord vormen voor burgers die het geweld in de rurale gebieden wensen te ontvluchten.

Het gros van het geweld dat in de grootsteden plaatsvindt kan toegeschreven worden aan AGE's die in deze stedelijke gebieden actief zijn, en die met hun acties voornamelijk leden van de Afghaanse veiligheidsdiensten, overheidsmedewerkers, en buitenlandse (diplomatieke) aanwezigheid viseren. Het

geweld dat in de grootsteden er plaatsvindt is dan ook doorgaans doelgericht van aard en neemt er in hoofdzaak de vorm aan van aanvallen op high profile doelwitten, doelgerichte moorden en ontvoeringen. Met high profile doelwitten worden overheidsgebouwen, overheidsmedewerkers, gebouwen en leden van de Afghaanse veiligheidsdiensten, alsook plaatsen met een internationale diplomatieke, militaire, humanitaire, supranationale of andere aanwezigheid bedoeld. Omwille de aard van de doelwitten die gevisieerd worden, is het gros van de aanslagen die in de steden plaatsvindt op bepaalde plaatsen in een stad geconcentreerd. Hoewel veel van deze doelgerichte aanslagen gebeuren zonder rekening te houden met mogelijk collateral damage onder burgers, is het duidelijk dat gewone Afghaanse burgers niet het voornaamste doelwit zijn van de opstandelingen.

Om het geheel van bovenstaande redenen dient niet alleen rekening te worden gehouden met de actuele situatie in uw land van herkomst, maar ook met de veiligheidssituatie in het gebied van waar u afkomstig bent. Gezien uw verklaringen met betrekking tot uw herkomst uit Afghanistan, dient in casu de veiligheidssituatie in de agglomeratie Jalalabad te worden beoordeeld.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie **EASO Country of Origin Information Report : Afghanistan Security Situation december 2017** (pag. 1-68 en 195-201, beschikbaar op <https://www.refworld.org/docid/5ac603924.html> of <https://www.refworld.org>); het **EASO Country of Origin Information Report : Afghanistan Security Situation- Update – mei 2018** (pag. 1-24 en 111-118, beschikbaar op <https://www.refworld.org/docid/5b3be4ad4.html> of <https://www.refworld.org>; het **EASO Country of Origin Information Report : Afghanistan Security Situation – juni 2019**, (pag. 1-66 en 211-218, beschikbaar op https://coi.easo.europa.eu/administration/easo/PLib/Afghanistan_security_situation_2019.pdf); de **COI Focus Afghanistan: Veiligheidssituatie in Jalalabad, Behsud en Surkhrod van 18 maart 2019**, beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_afghanistan_veiligheidssituatie_in_jalalabad_behsud_en_surkhrod.pdf of <https://www.cgvs.be/nl>); en de **COI Focus Afghanistan: Veiligheidssituatie in Jalalabad, Behsud en Surkhrod (addendum) van 26 augustus 2019**, beschikbaar op <https://www.cgvs.be/nl/landeninfo/veiligheidssituatie-jalalabad-behsud-ensurkhrod-addendum> blijkt dat het grootste aandeel van het geweld en de kern van het conflict in Afghanistan te situeren is in het Zuiden, Zuidoosten en het Oosten. De provincie Nangarhar behoort tot de oostelijke regio van Afghanistan. Uit de beschikbare informatie blijkt dat gewapende militante groeperingen zoals de taliban en Islamitische Staat (ISKP) actief zijn in de meer afgelegen delen van de provincie. Zo is ISKP hoofdzakelijk openlijk en militair aanwezig in de zuidelijke districten van de provincie Nangarhar die grenzen aan Pakistan. De taliban is op zijn beurt voornamelijk sterk aanwezig in de westelijke districten van de provincie. De taliban en ISKP bestrijden elkaar voor de controle over territoria en de aanwezige mijnen, in het bijzonder in het Tora Bora gebied van waaruit diverse goederen van en naar Pakistan gesmokkeld worden. De zuidelijke en zuidwestelijke districten worden het meest getroffen door deze gewapende strijd. Het CGVS benadrukt dat aan verzoekers afkomstig uit grote delen van Nangarhar de subsidiaire beschermingsstatus wordt toegekend omwille van de algemene veiligheidssituatie in hun regio van herkomst, dit indien zij hun reële herkomst uit deze regio en hun achtergrond aannemelijk maken en voor zover blijkt dat er in hun hoofde geen reëel intern vluchtalternatief bestaat.

Inzake de veiligheidssituatie dient echter herhaald en benadrukt te worden dat de situatie in de steden, vooral de provinciehoofdplaatsen, sterk verschilt van deze op het platteland. Provinciale hoofdplaatsen en belangrijkste bevolkingscentra staan over het algemeen onder controle van de Afghaanse overheid en steden kennen een betere infrastructuur, dienstverlening en mogelijkheden tot levensonderhoud, en Dit geldt eveneens voor de stad Jalalabad, een stad gelegen aan de rivier Kabul die tevens een apart district vormt maar zich verder uitstrekt dan deze districtsgrenzen. Bepaalde buitenwijken van de stad Jalalabad liggen in de omliggende districten Behsud en Surkhrod, respectievelijk ten noorden en ten westen van de stad Jalalabad. Snelle urbanisatie, gedreven door economische migratie, plattelandsvlucht, terugkeer van vluchtelingen uit Pakistan en conflictgerelateerde ontheemden, heeft de omliggende dorpen doen opgaan in een verstedelijkt gebied dat ver buiten de districtsgrenzen reikt. De wijken die een buitenwijk vormen van de stad Jalalabad, maar de jure in een ander district zijn gelokaliseerd, worden door het CGVS bij de stad Jalalabad gerekend, daar zij deel uitmaken van de stad Jalalabad in haar geheel.

Voor Jalalabad, één van de grotere steden in Afghanistan, dient opgemerkt te worden dat het geweldsniveau en de typologie van het geweld er erg verschillend is van de rest van de provincie Nangarhar. De stad is stevig in handen van de overheid en er werden bijkomende

veiligheidsmaatregelen genomen in het voorbije jaar, zoals een overdracht van de controle over de veiligheid van de stad aan het Afghaanse leger, wat een positieve impact op de algemene veiligheidssituatie in de stad tot gevolg heeft. Het geweld is er voornamelijk gericht tegen overheidspersoneel, meer bepaald Afghaans en internationaal veiligheidspersoneel, meestal in de vorm van aanslagen met bremmbommen (IED's), mijnen en andere explosieven. Daarnaast vonden er ook een aantal complexe aanslagen plaats. Deze aanslagen passen binnen het patroon dat zich de laatste jaren gevestigd heeft in de grote steden in Afghanistan, met name complexe aanslagen die gericht zijn tegen high profile- doelwitten waarbij overheidsgebouwen, gebouwen van Afghaanse veiligheidsdiensten, en plaatsen met een internationale diplomatieke, militaire, humanitaire, supranationale aanwezigheid gevisieerd worden. Hoewel veel van deze complexe aanslagen gebeuren zonder rekening te houden met mogelijk collateral damage onder burgers, is het duidelijk dat gewone Afghaanse burgers bij deze aanslagen niet het voornaamste doelwit zijn. Daarnaast werd Jalalabad voornamelijk in de eerste helft van 2018 getroffen door enkele grootschalige aanslagen opgeëist door ISKP, waarbij "soft targets" gevisieerd werden: bij deze aanslagen zijn de slachtoffers voornamelijk burgers en betreft het licht bewaakte locaties. Hoewel het geweld in de stad voornamelijk doelgericht van aard is, zorgt de aard van het gebruikte geweld er voor dat ook burgers zonder specifiek profiel gedood of verwond worden. De impact van de hierboven beschreven aanslagen is echter niet van dien aard dat het inwoners dwingt hun woonplaats te verlaten, zoals blijkt uit het aantal intern ontheemden (IDP's). Jalalabad blijkt daarentegen een toevluchtsoord te zijn voor burgers die het geweld in andere regio's ontvluchten.

Niettegenstaande er zich in Jalalabad en de ruimere stadsregio met enige regelmaat terreuraanslagen voordoen, kan er geen gewag gemaakt worden van een situatie van open combat of van hevige en voortdurende of ononderbroken gevechten. De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en houdt onder andere rekening met het sterk verschillende geweldsniveau en de typologie van het geweld in de regio in vergelijking met de provincie Nangarhar, de controle van de veiligheidsdiensten over de regio, het relatief beperkte aantal conflict gerelateerde incidenten, waarbij de tweede helft van 2018 en de eerste helft van 2019 een duidelijke daling van het geweldsniveau inhield, de intensiteit van deze incidenten, de doelwitten die de partijen in het conflict beogen, de aard van het gebruikte geweld, de mate waarin burgers het slachtoffer zijn van doelgericht dan wel willekeurig geweld, de oppervlakte van het gebied dat getroffen wordt door willekeurig geweld, het aantal slachtoffers in verhouding met het totale bevolkingsaantal in het betrokken gebied, de impact van dit geweld op het leven van de burgers, en de vaststelling dat de regio een toevluchtsoord is voor burgers die het geweld in andere regio's ontvluchten. Na grondige analyse van de beschikbare informatie is de Commissaris-generaal tot de conclusie gekomen dat er voor burgers in de agglomeratie Jalalabad actueel geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict in de zin van art. 48/4, §2, c van de Vreemdelingenwet. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel blijkt.

Aldus rijst de vraag of u persoonlijke omstandigheden kan invoeren die de ernst van de bedreiging die voortvloeit uit het willekeurig geweld in de agglomeratie Jalalabad in uw hoofde dermate verhogen dat er moet aangenomen dat u bij een terugkeer naar deze regio een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van uw leven of persoon. . In casu is dit echter niet het geval.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

Ik vestig de aandacht van de Minister belast met Asiel en Migratie op het feit dat u minderjarig bent en dat bijgevolg het Verdrag inzake de rechten van het kind van 20 november 1989, geratificeerd door België, op u moet worden toegepast."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. In een enig middel voert verzoeker de schending aan van artikel 1, A (2) van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951, van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, van de materiële motiveringsplicht zoals vervat in artikel 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen en als beginsel van behoorlijk bestuur, en het zorgvuldigheidsbeginsel.

2.2. Ingevolge artikel 49/3 van de Vreemdelingenwet wordt het verzoek om internationale bescherming van verzoekende partij in hetgeen volgt bij voorrang onderzocht in het kader van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3, en vervolgens in het kader van artikel 48/4.

De Raad dient daarbij een arrest te vellen dat op afdoende wijze gemotiveerd is en geeft aan om welke redenen verzoekende partij al dan niet voldoet aan de criteria zoals bepaald in artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet. Gelet op het devolutieve karakter van onderhavig beroep, dient hij daarbij niet noodzakelijk in te gaan op alle aangevoerde argumenten.

2.3. In navolging van het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen kan de Raad geen geloof hechten aan verzoekers asielrelaas. Het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen stelde dan ook terecht het volgende vast:

“Voorts dient te worden vastgesteld dat u doorheen uw verklaringen een persoonlijke vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie van Genève of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming niet aannemelijk heeft gemaakt.

Zo is het van belang om uw verklaringen omtrent de laatste job van uw vader te beoordelen, daar hij deze uitoefende net voordat hij dreigementen zou hebben ontvangen van de taliban. U stelt dat hij eerst vijf à zes jaar werkte in de wasserij van de luchthaven (vragenlijst DVZ punt 5 en CGVS, p. 13) en nadien twee jaar als leverancier van voedsel aan het checkpoint in Kaga (CGVS, p. 13). Het is echter opmerkelijk dat u slechts zeer beperkt op de hoogte blijkt van het voorgehouden werk van uw vader, wat de geloofwaardigheid van uw verklaringen in dit verband ernstig ondermijnt. U stelt dat uw vader dit werk samen met iemand anders deed, maar gevraagd met wie uw vader samenwerkte kan u deze naam dan weer niet zeggen (CGVS, p. 11). Dit is opmerkelijk, temeer u aanhaalt dat dit een vriend van uw vader zou zijn geweest. Dat u verder ook niets over die vriend kan vertellen omdat hij volgens u nooit bij jullie thuis kwam (CGVS, p. 11), is een ander gegeven dat mag verbazen. Uw vader zou tenslotte gedurende twee jaar met hem hebben samengewerkt. Dat uw vader in deze periode thuis helemaal niets over hem zou verteld hebben, terwijl hij wel een vriend was, is weinig aannemelijk. Verder is het opmerkelijk dat u niet kan zeggen of uw vader het voedsel naar één dan wel meerdere checkpoints moest vervoeren (CGVS, p. 16). Gevraagd waar uw vader het voedsel oppikte om het dan te vervoeren, kan u evenmin duidelijk maken waar hij dat deed; u houdt het erbij dat de andere persoon misschien een winkel had waar hij alles ophaalde (CGVS, p. 16). Dat u verder ook niet zeker weet waar uw vader overnachtte op momenten dat hij niet elke nacht meer huiswaarts keerde (CGVS, p. 16), mag evenzeer verwonderen. U houdt het er immers op dat hij ‘misschien bij deze vriend’ bleef (CGVS, p. 16). Dat u ook niet duidelijk kan maken of een bepaald document van de door u voorgelegde stukken te maken had met zijn werk op de luchthaven dan wel met het leveren van voedsel (CGVS, p. 7), is een ander gegeven dat eigenaardig voorkomt. Immers, logischerwijs had u kunnen vragen aan de man van uw tante, nadat hij u de documenten digitaal doorzond, om over de documenten een woordje uitleg te krijgen. U sprak hem immers twee dagen voor het persoonlijk onderhoud nog om te vragen of hij de documenten reeds had opgestuurd (CGVS, p. 5). Dat u dit in casu kennelijk niet deed, is dan ook opmerkelijk en roept vraagtekens op bij de waarde van de door u voorgelegde stukken.

Door de cumulatie van bovenstaande vaststellingen rijzen bijgevolg ernstige vragen bij uw verklaringen omtrent het werk van uw vader.

Betreffende het overlijden van uw vader dient nog aangehaald te worden dat het opmerkelijk is dat uw vader deze job toch gedurende twee jaar kon uitoefenen, alvorens hij door de taliban werd getarget. Meer nog, de taliban was klaarblijkelijk ook op de hoogte van het vorige werk van uw vader, namelijk zijn job op de luchthaven – dit staat immers vermeld in beide dreigbrieven die de taliban zouden gegeven hebben net voordat ze uw vader vermoord zouden hebben (zie map documenten). Dat de taliban uw vader dan eerst vijf à zes jaar en vervolgens twee jaar zijn werk laten uitvoeren alvorens hem af te straffen voor het werken met de buitenlanders, is dan ook erg opvallend. Dat ze uw vader al die jaren niet getarget hebben roept vraagtekens op bij de geloofwaardigheid van zijn werkzaamheden en zijn dood die daar volgens uw verklaringen op volgde.

Aangezien u verklaart dat uzelf mede door toedoen van uw vaders werk problemen kreeg met de taliban, rijzen ook bij uw persoonlijke problemen ernstige vraagtekens.

Wat er ook van zij, indien uw vaders laatste job als voedselleverancier toch als geloofwaardig zou kunnen beschouwd worden – hetgeen in deze beslissing duidelijk betwijfeld wordt- dienen nog de volgende opmerkingen onderstreept te worden.

U stelt dat de taliban vijf dagen na de dood van uw vader samen met enkele dorpingen naar uw huis kwamen om te eisen dat u met hen jihad zou plegen (CGVS, p. 14). Uw moeder schreeuwde en zei hen dat u en zij nog te lijden hadden om de dood van uw vader, waarna de taliban vertelde dat ze na een paar dagen zouden terugkomen om u mee te nemen (CGVS, p. 14). Het CGVS acht het erg bedenkelijk dat de taliban u zou willen inlijven. Immers, er is logischerwijs een minimum aan loyaliteit nodig ten aanzien van deze gewapende groepering teneinde hun rangen te vervoegen. Het feit dat ze daags voor hun verzoek uw vader vermoord hadden, droeg daar redelijkerwijs allerminst toe bij, wel integendeel. Bovendien vertelt u zelf dat er in uw regio mensen vrijwillig de taliban vervoegen (CGVS, p. 13), waardoor uw verklaringen omtrent een gedwongen rekrutering nog meer in een bedenkelijk daglicht komen te staan. Dat ze overigens akkoord gingen met het verzoek van uw moeder om later terug te komen, terwijl ze redelijkerwijs ook inzagen dat u in deze tijd kon vluchten, is eens te meer een eigenaardig gegeven.

Vervolgens is het van belang om het volgende aan te stippen omtrent uw familieleden. U stelt dat uw moeder momenteel nog in uw ouderlijk huis woont samen met uw jongere zus en twee broers (CGVS, p. 9). De man van uw tante zou momenteel in Qalai Gul Sher in Chaparhar wonen (CGVS, p. 4). Gevraagd wie uw moeder momenteel ondersteunt na de dood van uw vader, stelt u dat de dorpingen soms hulp en voedsel brengen, alsook de man van uw tante (CGVS, p. 9). Het CGVS acht het echter erg bevreemdend dat haar familieleden haar als vrouw alleen, zonder het gezelschap van een volwassen man, zomaar toelaten om alleen te blijven wonen in een gebied waar de taliban toch geregeld toeslaat. Dit gaat namelijk geheel in tegen de Afghaanse cultuur, waarin een volwassen man als pater familias zorgt voor zijn familie. Dat u overigens ook de namen niet kent van de dorpingen die uw moeder momenteel helpen (CGVS, p. 9), is eens te meer verbazingwekkend. Immers, redelijkerwijs kan verwacht worden dat u als oudste zoon (vragenlijst DVZ punt 17) die in het buitenland verblijft, toch meer begaan zou zijn om haar situatie. Dat u dan niet concreet kan zeggen van wie zij hulp ontvangt, terwijl u zelf heel uw leven in het dorp woonde en de dorpingen normaliter bij naam kent (CGVS, p. 4), is een vreemd gegeven.

In dit verband is het verder belangrijk om op te merken dat de man van uw tante en diens familie nog geen problemen gehad hebben met de taliban omdat niemand iets weet over hem (CGVS, p. 12). U stelt wel duidelijk dat hij problemen zou krijgen als de taliban zou ontdekken dat hij uw familie helpt en hij u destijds hielp om het land te verlaten (CGVS, p. 12). Het is echter vreemd dat de taliban de man van uw tante nog niet gespot heeft op het moment dat hij uw moeder bezocht om haar te helpen. Immers, redelijkerwijs kan verwacht worden dat de taliban, indien ze u daadwerkelijk willen inlijven, uw huis toch in de gaten zouden houden in hun zoektocht naar u. Dat ze daarbij nog niet opmerkten dat de man van uw tante uw moeder helpt, is dan ook erg weinig aannemelijk.

Bovenstaande elementen leiden tot de conclusie dat u uw asielrelaas onvoldoende aannemelijk heeft gemaakt.

De door u neergelegde documenten kunnen aan bovenstaande appreciatie niets wijzigen. Uw taskara en de kopie van de taskara van uw vader bevestigen de identiteit van uw beide. Deze wordt door het CGVS echter niet onmiddellijk betwist. In verband met de overige documenten die u voorlegt, namelijk de dreigbrieven, de documenten en foto's betreffende het werk van uw vader en zijn dood, alsook de verzoeken van uw moeder, dient te worden opgemerkt dat zij enkel bewijswaarde hebben indien zij worden ondersteund door een overtuigend en aannemelijk asielrelaas, wat gezien het geheel van bovenstaande opmerkingen bij u niet het geval is. Hieraan dient eveneens nog te worden toegevoegd dat uit de informatie waarover het Commissariaat – generaal beschikt en waarvan een kopie aan het administratief dossier werd toegevoegd, blijkt dat Afghaanse documenten zeer weinig waarde hebben gezien de hoge graad van corruptie in Afghanistan. Veel valse documenten zijn ook na onderzoek van Afghaanse deskundigen niet van authentieke documenten te onderscheiden. Afghaanse documenten hebben bijgevolg slechts een zeer beperkte bewijswaarde bij het vaststellen van de geloofwaardigheid van het asielrelaas en de identiteit van een Afghaanse asielzoeker.

Overigens dient hieraan nog toegevoegd te worden dat het CGVS het erg opmerkelijk acht dat u de documenten, met uitzondering van de twee dreigbrieven, voorafgaand aan het persoonlijk onderhoud nooit zou gezien hebben en u aldus van de meeste stukken die u voorlegt de inhoud of aard niet kent. U

stelt dat de sociaal assistent u één foto toonde en vertelde dat het niet goed was om naar de documenten te kijken (CGVS, p. 7). De sociaal assistent verzocht u vervolgens de documenten niet te openen (CGVS, p. 7). Daarop werden de documenten aan uw voogd gegeven, zo stelt u, waarna u ze pas de dag voorafgaand aan het persoonlijk onderhoud in handen kreeg (CGVS, p. 7). Deze gang van zaken is erg opmerkelijk aangezien het personeel in de opvangcentra normaliter niet zelf kan beslissen of doorgestuurde documenten al dan niet bekeken mogen worden door de bestemming, gezien het belang van deze documenten in het licht van een verzoek om internationale bescherming. Dat u het tegendeel beweert, is dan ook erg eigenaardig.”

Deze motieven vinden steun in het dossier, zijn pertinent en terecht en worden door de Raad overgenomen.

Waar verzoeker aanvoert dat de weergave van de feiten in de bestreden beslissing beperkt en onvolledig is, wordt opgemerkt dat de commissaris-generaal niet verplicht is om een integrale weergave van de verklaringen van verzoeker in de bestreden beslissing op te nemen vermits deze zich in het administratief dossier bevinden en verzoeker die te allen tijde kan raadplegen. De Raad stelt vast dat het feitenrelaas van de bestreden beslissing alle voor het relaas van verzoeker relevante feiten uit het administratieve dossier overneemt.

De Raad stelt samen met het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen vast dat verzoeker in de weergave van het feitenrelaas in het verzoekschrift een aantal toevoegingen doet. Zo stelt hij dat zijn vader reeds werd bedreigd door de taliban toen hij werkte op de militaire luchthaven. Verzoeker verwijst desbetreffend naar zijn verklaringen bij de Dienst Vreemdelingenzaken en voegt hier aan toe dat de dorpsoudste vertelde dat de taliban mensen die voor de overheid werken beschouwden als ongelovig en zijn vader adviseerde om te stoppen met werken bij de luchthaven.

Uit zijn verklaringen bij de Dienst Vreemdelingen blijkt echter niet dat verzoeker hier melding van heeft gemaakt (stuk 19, Vragenlijst). Verzoeker verklaarde immers dat zijn vader zes jaar op de luchthaven had gewerkt om daarna voedsel te bedelen bij verschillende controleposten in het district Khogyani voor het leger. Vervolgens stelde hij dat de taliban na ongeveer twee jaar zijn vader bedreigde.

Hij heeft dit evenmin vermeld op het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen tijdens zijn persoonlijk onderhoud. Daar stelt hij met betrekking tot het eerste werk van zijn vader louter dat zijn vader werkte, dat dan zijn werk gedaan was en hij een nieuwe job kreeg (stuk 7, Notities van het persoonlijk onderhoud, p. 7, 10-11). Ook wanneer hem gevraagd werd of zijn vader zijn contract klaar was op het moment dat hij begon te werken voor de voedselbedeling, antwoordde verzoeker dat zijn werk daar gedaan was en dat hij stopte (stuk 7, Notities van het persoonlijk onderhoud, p. 16). Evenmin werd deze bedreiging aangehaald door verzoeker toen hem werd gevraagd zijn volledige verhaal te vertellen (stuk 7, Notities van het persoonlijk onderhoud, p. 13-14).

Nochtans kan van een verzoeker om internationale bescherming verwacht worden dat hij alle relevante elementen aanhaalt in het kader van zijn verzoek om internationale bescherming. Het gegeven dat hij minderjarig is, ontslaat hem niet van zijn medewerkingsplicht in dit verband. Het *post factum* aanvoeren van dit element na geconfronteerd te zijn met een negatieve beslissing waarbij vastgesteld werd dat het niet aannemelijk is dat zijn vader zijn job twee jaar kan uitoefenen alvorens hij bedreigd werd door de taliban, is niet ernstig en volstaat dan ook niet om deze vaststelling te verklaren of te weerleggen.

Verzoeker verwijst ook naar de dreigbrieven die zijn vader van de taliban had gekregen en naar het feit dat de taliban twee keer op bezoek kwam en zelfs de deur had ingebeukt, waar de verwerende partij het niet geloofwaardig acht dat de taliban zijn vader niet eerder heeft “getarget” en vermoord. De Raad stelt vast dat verzoeker duidelijk verklaarde dat deze dreigbrieven in de twee weken voorafgaandelijk aan de dood van zijn vader werden afgegeven (stuk 7, notities van het persoonlijk onderhoud, p. 8). Ook blijkt uit zijn verklaringen dat de taliban tweemaal naar hun huis kwam in de twee weken voorafgaandelijk aan de dood van zijn vader (stuk 7, Notities van het persoonlijk onderhoud, p. 13, 14). De verwijzing naar het bezoek van de taliban en de dreigbrieven biedt dan ook geen enkele verklaring voor het gegeven dat verzoekers vader zijn job in de voedselbevoorrading twee jaar zonder problemen kon uitvoeren en zelfs gedurende vijf à zes jaar zonder problemen op de luchthaven kon werken, waar de taliban blijkens de dreigbrieven ook kennis van hadden. De Raad acht een dergelijke gang van zaken dan ook niet geloofwaardig. Waar verzoeker de mening is toegedaan dat de achterliggende reden om zijn vader te doden niet relevant is voor de bedreiging van verzoeker, gaat hij er aan voorbij dat het werk van zijn vader de aanleiding is geweest van diens dood en van verzoekers beweerde vrees voor vervolging en risico op ernstige schade en aldus de kern van verzoekers asielrelaas uitmaakt.

Vervolgens wordt opgemerkt dat verzoeker deze “eerdere” bedreiging door de taliban ook aangrijpt als verklaring waarom hij niet meer informatie had over de vriend van zijn vader die iedere dag met hem samenwerkte en de slaappleaats van zijn vader. Dit wijzigt dan ook niets aan de gedane vaststellingen.

Aangezien het om een vriend ging van verzoekers vader die zijn vader werk gaf en waarmee zijn vader gedurende twee jaar samenwerkte (stuk 7, Notities van het persoonlijk onderhoud, p. 11) acht de Raad het niet geloofwaardig dat verzoeker hier niet meer informatie over kan geven. Het is niet aannemelijk dat verzoeker zelfs diens naam niet kent. Het argument dat deze vriend nooit bij hen thuis kwam en verzoeker hem nooit heeft ontmoet, kan zijn onwetendheid evenmin verschonen. In de gegeven omstandigheden acht de Raad het niet aannemelijk dat zijn vader nooit iets vertelde over de persoon die hem werk gaf, die hij als een vriend beschouwde en met wie hij twee jaar samenwerkte. Aangezien verzoeker wel wist te vertellen dat die persoon een winkel had en alle benodigde goederen in de auto van zijn vader laadde, acht de Raad het niet aannemelijk dat verzoeker diens naam niet kent. Bovendien kan wel degelijk worden verwacht dat hij een nadere specificatie kon geven over de slaappleaats van zijn vader indien deze niet naar huis kwam. Het gegeven dat verzoeker stelt dat zijn vader misschien bij deze vriend verbleef, maar het niet zeker wist en zoals gezegd zelfs de naam niet kent van deze vriend, maakt dat de Raad geen geloof kan hechten aan dergelijke apathische en ondoorleefde verklaringen omtrent het dagelijks leven van verzoekers eigen vader.

Wanneer verzoeker gevraagd werd naar welke plaats zijn vader het voedsel bracht, antwoordde verzoeker eerst duidelijk *“Naar checkpoint in Kaga, Khogyani”* (stuk 7, Notities van het persoonlijk onderhoud, p. 16). Wanneer hem vervolgens gevraagd wordt of het slechts één checkpoint was dat hij bevoorraade, geeft verzoeker toe het niet te weten om vervolgens *“misschien maar 1”* te antwoorden (stuk 7, Notities van het persoonlijk onderhoud, p. 16) om dan wat later tot tweemaal toe te verklaren dat zijn vader enkel naar daar ging (stuk 7, Notities van het persoonlijk onderhoud, p. 16). De Raad stelt vast dat verzoeker bij de Dienst Vreemdelingenzaken nog stelde dat zijn vader voedsel rondbracht *“aan de verschillende controleposten”* in het district Khogyani (stuk 19, Vragenlijst, vraag 3.5) Dergelijke verklaringen getuigen opnieuw niet van doorleefde kennis van de activiteiten van zijn vader.

Het gaat hier niet over gevoelige of ingewikkelde informatie, die niet voor de oren van een tiener bestemd zouden zijn, maar over eenvoudige elementen die zich afspelen in het dagelijkse leven van verzoekers vader. Verzoekers leeftijd kan dan ook geen enkele verklaring bieden voor verzoekers onwetendheid. Waar verzoeker zich de vraag stelt naar de relevantie van de details over het werk van zijn vader, gaat hij er opnieuw aan voorbij dat het werk van zijn vader de aanleiding is geweest van diens dood en van verzoekers beweerde vrees voor vervolging en risico op ernstige schade en aldus de kern van verzoekers asielrelaas uitmaakt. Zoals gesteld gaat het niet om ingewikkelde details, maar betreft het eerder evidente informatie over de dagelijkse activiteit van zijn vader waarvan wel degelijk kan worden verwacht dat dit bij verzoeker gekend is, indien hij daadwerkelijk de zoon is van zijn vader en met deze persoon heeft samengeleefd.

Waar verzoeker vervolgens wijst op de mogelijks problematische vertaling van de vraag of hij maar naar één checkpoint voedsel bracht en stelt dat hij de vraag niet helemaal begreep, blijkt uit de notities van het persoonlijk onderhoud dat verzoeker tijdens zijn persoonlijk onderhoud op het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen geen melding heeft gemaakt van eventuele problemen met de tolk en/of de vertaling. Hij gaf daarentegen aan de tolk te begrijpen (stuk 7, Notities van het persoonlijk onderhoud, p. 2).

Uit de notities van het persoonlijk onderhoud blijkt nergens dat er ook maar enig probleem is geweest met de communicatie tussen verzoeker en de tolk. Ook de advocaat die hem bijstond tijdens het persoonlijk onderhoud maakte hiervan tijdens zijn aanwezigheid op dit onderhoud niet het minste gewag. Dat verzoeker dergelijke problemen aanhaalt na confrontatie met een negatieve beslissing is niet ernstig te noemen. De *post factum*-kritiek van verzoeker is dan ook laattijdig en niet ernstig.

Ook waar verzoeker aangeeft dat hij zeer jong was op het moment van de feiten en dat zijn ouders hem wilden beschermen en daarom niet alle details over het gevaar waarmee ze geconfronteerd werden met hem deelden, kan geen afbreuk doen aan de gedane vaststellingen. Van iemand die zijn of haar land van herkomst heeft ontvlucht omwille van bepaalde problemen waardoor hij stelt te vrezen voor zijn leven of een reëel risico op ernstige schade te lopen en hiervoor in Europa om bescherming vraagt, kan, ongeacht zijn leeftijd, wel degelijk worden verwacht dat hij enige verduidelijking vraagt over de feiten die zijn vrees voor vervolging of het reële risico op ernstige schade uitmaken en die aan de basis liggen van zijn vlucht. Ook al had verzoeker een jonge leeftijd op het moment dat de problemen zich voordeden, toch kan worden verwacht dat hij hier achteraf vragen over stelde, te meer nu hij meent nood te hebben aan internationale bescherming. Dit geldt des te meer, nu verzoeker wel degelijk in de mogelijkheid was

om meer informatie te vragen aan zijn familie, gezien hij telefonisch contact met hen heeft gehad (stuk 7, Notities van het persoonlijk onderhoud, p. 8). Het opwerpen van zijn jonge leeftijd ter vergoelijking van de vaststelling dat verzoeker slechts beperkte informatie kan verschaffen over het werk van zijn vader en de personen die zijn moeder helpen na het overlijden van zijn vader (zie *infra*), kan dan ook niet volstaan.

Wat betreft verzoekers gedwongen rekrutering door de taliban, treedt de Raad het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen bij waar gesteld wordt dat er een minimum aan loyaliteit nodig is ten aanzien van deze gewapende groepering, hetgeen bij verzoeker allerm minst aanwezig is gelet op het feit dat ze daags voor hun verzoek zijn vader vermoord hadden. Bovendien verklaarde verzoeker zelf dat er in zijn regio mensen vrijwillig de taliban vervoegen (stuk 7, Notities van het persoonlijk onderhoud, p. 13), waardoor zijn verklaringen omtrent een gedwongen rekrutering nog meer in een bedenkelijk daglicht komen te staan. Dit klemmt des te meer aangezien de taliban akkoord ging met het verzoek van verzoekers moeder om later terug te komen, terwijl ze redelijkerwijs ook inzagen dat ze verzoeker de mogelijkheid boden om te vluchten.

Waar verzoeker meent dat zijn verklaringen stroken met informatie van Unicef, kan hij niet worden gevolgd. Deze informatie maakt melding van het gegeven dat rekrutering onder achttien jaar wettelijk verboden is, dat de Afghaanse gebruiken niet in lijn zijn met de wetgeving als het gaat om te bepalen of iemand volwassen is en gerekruteerd kan worden, dat hiermee factoren meespelen als onafhankelijkheid, volwassen gedrag, moed, kracht, en de kwaliteiten om de uitgebreide familie te vertegenwoordigen en dat het in de Afghaanse cultuur niet de gewoonte zou zijn om kinderen uit de familie te halen tegen de wens van de oudste in en zonder dat de familie achter de beslissing staat. De Raad ziet niet in op welke wijze verzoekers verklaringen omtrent een gedwongen rekrutering door de taliban omdat hij door de dood op zijn vader het hoofd van de familie is geworden in overeenstemming te brengen valt met voormelde informatie. In deze informatie is er overigens geen sprake van een gedwongen rekrutering of een rekrutering onder bedreiging en geweld en wordt er zelfs rekening gehouden met de wensen van de familie zelf. Een persartikel over kindsoldaten waarin gesteld wordt dat de rekrutering van kindsoldaten verdubbeld is tussen 2014 en 2015 die meestal door de politie en de taliban worden ingezet om zelfmoordaanslagen te plegen, is dermate algemene informatie, die niet volstaat om aan te tonen dat verzoeker in zijn land van herkomst werkelijk wordt bedreigd en vervolgd of dat er wat hem betreft een reëel risico op lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming bestaat. Deze vrees voor vervolging of reëel risico op ernstige schade dient *in concreto* te worden aangetoond en verzoeker blijft hierover in gebreke. Ook moet de vraag worden gesteld naar de actuele pertinentie van verzoekers informatie, gezien deze informatie dateert van meer dan twee jaar geleden.

Waar verzoeker te kennen geeft dat het helemaal niet vreemd is dat zijn moeder akkoord ging met de taliban waardoor de taliban het gezin de tijd heeft gegeven om te rouwen, kan hij evenmin worden gevolgd. Het kan dan ook niet worden aangenomen dat de taliban, die niet meteen bekend staan als begripvolle personen met een gebrek aan doortastendheid, respect voor de rouwperiode zouden hebben getoond, te meer zij de oorzaak waren van deze rouwperiode, gelet op de moord op verzoekers vader en hun wil om verzoeker in te lijven. Het argument dat de taliban het gezin nog drie keer hebben bezocht, doet hier geen afbreuk aan.

Waar verzoeker het niet meer dan logisch vindt dat zijn moeder alleen blijft wonen zonder het gezelschap van een volwassen man gaat hij volledig voorbij aan de Afghaanse cultuur waarbij een volwassen man als pater familias zorgt voor zijn familie. Dit wordt overigens bevestigd in een rapport dat verzoeker zelf aanhaalt in het verzoekschrift met name EASO *Country Guidance Afghanistan* van juni 2019. Hieruit blijkt dat de Afghaanse samenleving gedomineerd wordt door mannen en dat alleen wonen ook beschouwd wordt als ongepast gedrag en kan leiden tot beschuldigingen van "morele misdrijven" (p. 63). In het licht van verzoekers verklaringen waarbij de taliban verzoekers vader vermoordde en naar eigen zeggen nog tweemaal bij verzoekers moeder op bezoek gingen op zoek naar verzoeker om hem te rekruteren, acht de Raad het bijzonder ongeloofwaardig dat verzoekers moeder hiermee geen problemen ondervond. Dit geldt des te meer aangezien volgens verzoekers verklaringen zijn moeder de taliban een rad voor ogen heeft gedraaid door de taliban te vragen om hen een rouwperiode te gunnen, om zo verzoeker de tijd te geven om te vluchten. Daarnaast acht de Raad het bijzonder ongeloofwaardig dat verzoeker niet op de hoogte is van de mensen die zijn moeder helpen. Aangezien verzoeker zelf te kennen gaf dat zijn moeder soms geholpen werd door de man van zijn tante en soms door dorpelingen van "naburige huizen", kan wel degelijk worden verwacht dat verzoeker de namen kent van de burens die zijn moeder soms helpen te meer verzoeker zelf heeft te kennen gegeven dat zijn

moeder zich eerder in een precaire situatie bevindt. Verzoeker verklaarde immers dat als de man van zijn tante en de dorpelingen zijn moeder geen eten brengen, ze honger heeft (stuk 7, Notities van het persoonlijk onderhoud, p. 9). Dit getuigt opnieuw van een zeer apathische en weinig doorleefde houding die geenszins kan worden verklaard door zijn leeftijd, wat maakt dat er geen geloof kan aan worden gehecht.

Voorts moet worden opgemerkt dat verzoeker zelf verklaarde dat de man van zijn tante problemen zou ondervinden met de taliban, indien de taliban zou weten dat deze persoon zijn familie helpt en verzoeker destijds heeft geholpen het land te verlaten. In het verzoekschrift stelt verzoeker dan weer dat de taliban een familielid die eten geeft aan een ander familielid niet zou vermoorden, hetgeen enigszins contrasteert met zijn eerdere verklaringen. In navolging van het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen acht de Raad het evenzeer bevreemdend in het licht van verzoekers eerdere verklaringen dat de taliban deze man nog niet zouden hebben ontdekt, gezien redelijkerwijs kan verwacht worden dat de taliban, indien ze verzoeker daadwerkelijk willen inlijven, het huis toch in de gaten zouden houden in hun zoektocht naar verzoeker. Dat ze daarbij nog niet opmerkten dat de man van zijn tante zijn moeder helpt, is dan ook niet aannemelijk.

Verzoeker geeft nog te kennen dat hij onderweg naar Iran werd geboeid en geslagen, dat zijn persoonlijke spullen hem werden afgenomen en dat hij in Kroatië nogmaals op zijn hoofd werd geslagen, waardoor hij veel schade heeft opgelopen. Hoe betreuenswaardig deze feiten ook zijn, de boordeling van de nood aan internationale bescherming dient steeds te worden gemaakt naar het land van verzoekers nationaliteit, zijnde Afghanistan. Waar verzoeker spreekt van "schade" die hij heeft opgelopen aan zijn hoofd, wordt vastgesteld dat verzoeker niet aantoont dat deze "schade" een ander licht werpt op zijn verklaringen of dat deze een invloed heeft gehad op zijn verklaringen. In ieder geval blijkt uit de notities van het persoonlijk onderhoud dat verzoeker de vragen die hem werden gesteld begreep en bij machte was een antwoord te formuleren. Verzoeker legt hier ook geen medisch attest van neer.

Verzoeker werpt op dat er in de bestreden beslissing niet de minste inhoudelijke beoordeling wordt gemaakt van de door hem neergelegde documenten. In de bestreden beslissing wordt niet alleen geoordeeld dat documenten slechts een ondersteunende werking hebben in het kader van een overtuigend en aannemelijk asielrelaas, maar ook dat verzoeker niet op de hoogte is van de inhoud van de door hem neergelegde documenten. Het volstaat niet dat verzoeker zich beperkt tot het neerleggen van een aantal documenten, zonder dat hij een minimale kennis heeft van de inhoud ervan en zonder enige inspanning te hebben verricht om hier meer over te weten te komen. Een dergelijke houding wijst op een gebrek aan interesse in zijn eigen situatie en doet afbreuk aan de ernst van zijn ingeroepen vrees voor vervolging waardoor de bewijswaarde van de documenten in kwestie dan ook ernstig dient te worden gerelativeerd.

De stelling dat men verzoeker omwille van zijn minderjarigheid wilde beschermen door hem de documenten niet te tonen voor zijn persoonlijk onderhoud op het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, kan niet volstaan voor verzoekers onwetendheid. Er kan nog enigszins begrip worden opgebracht voor de foto's omtrent de dood van zijn vader, maar wat betreft de overige documenten acht de Raad het eerder ongeloofwaardig dat verzoeker de inzage werd ontzegd in het opvangcentrum waar hij verblijft. In tegenstelling tot wat hij in het verzoekschrift voorhoudt verklaarde verzoeker bovendien zelf dat hij de documenten één dag voor het interview ontving (stuk 7, Notities van het persoonlijk onderhoud, p. 7), waardoor hij wel degelijk de mogelijkheid had om hier een blik op te werpen. Ook tracht verzoeker te laten uitschijnen dat hij niet kan lezen of schrijven. De Raad stelt in dit opzicht vast dat verzoeker een Facebookaccount aanmaakte (stuk 7, Notities van het persoonlijk onderhoud, p. 8), een Instagramaccount downloadde (stuk 7, Notities van het persoonlijk onderhoud, p. 9) en een persoonlijke handtekening heeft waarmee hij bepaalde documenten in het administratief dossier ondertekende (Verklaring betreffende procedure, Vragenlijst, Verklaring DVZ, bijlage 26). Verzoeker stelde ook dat hij zijn vrienden van het cricket in Afghanistan op Facebook niet antwoordt om hen geen locatie te geven (stuk 7, Notities van het persoonlijk onderhoud, p. 8). Ook verklaarde verzoeker dat hij vijf jaar naar school is geweest, tot zijn veertiende (stuk 19, Verklaring DVZ, vraag, 11; stuk 7, Notities van het persoonlijk onderhoud, p. 4). In het licht van deze vaststellingen acht de Raad het niet aannemelijk dat verzoeker geheel niet kan lezen of schrijven.

Documenten beschikken slechts over een ondersteunende bewijswaarde, namelijk in die mate dat zij vergezeld worden door geloofwaardige verklaringen. Uit hetgeen wat voorafgaat blijkt echter dat verzoekers asielrelaas ongeloofwaardig is, met als gevolg dat de documenten die ter staving van het

relaas worden voorgelegd geen bewijswaarde hebben. Zelfs indien verzoeker deze documenten niet zou hebben ingekeken voor het persoonlijk onderhoud op het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, dan nog kan van hem verwacht worden dat hij zich informeert over de inhoud van de documenten die hij zal neerleggen. Waar verzoeker het bestaan van corruptie voor foto's en dreigbrieven van de taliban betwist, blijkt uit de COI Focus Afghanistan: Corruptie en documentenfraude van 21 november 2017 die werd toegevoegd aan de verweernota dat in Afghanistan en zelfs daarbuiten zeer gemakkelijk op niet reguliere wijze, via corruptie en vervalsers, Afghaanse documenten kunnen worden verkregen. Dit geldt zowel voor documenten die van de overheid uitgaan als documenten die uitgaan van andere personen of instituten dan de staat. Bijgevolg is de bewijswaarde van dergelijke documenten bijzonder relatief en volstaan zij op zich niet om zonder meer geloof te kunnen hechten aan de aangevoerde vervolgingsfeiten. Dit geldt evenzeer voor de brieven van verzoeksters moeder. Wat de brief van het dorpshoofd betreft moet worden opgemerkt dat deze een gesolliciteerd karakter vertoont en derhalve objectieve bewijswaarde ontbeert.

Indien wordt aangenomen dat de man die wordt afgebeeld op de foto's verzoekers vader is, blijkt hieruit niet op welke wijze en onder welke omstandigheden deze persoon om het leven is gekomen. De overige documenten die betrekking hebben op het werk van verzoekers vader, tonen evenmin de specifieke problemen van verzoeker en verzoekers vader met de taliban aan. Wat betreft de dreigbrieven stelt verzoeker dat hij deze wel eerder heeft gezien (stuk 7, Notities van het persoonlijk onderhoud, p. 7). Bovendien stelt de Raad vast dat uit de in het administratief dossier aanwezige vertaling van de tweede dreigbrief blijkt dat de taliban besloten heeft om verzoekers vader en diens familie te doden, omwille van het feit dat zijn vader niet stopte met werken en hen niet hielp bij het betreden van de militaire basis van het district Khogyani, ondanks de eerdere waarschuwing. Hierin wordt tevens uitdrukkelijk gespecificeerd dat verzoekers vader en zijn familie binnenkort zal worden gedood zoals dieren door de taliban. Deze documenten komen dan ook niet overeen met verzoekers verklaringen waarbij de taliban na de dood van zijn vader bij hem thuis kwam en zeiden dat verzoeker jihad diende te doen om vervolgens braaf te vertrekken nadat verzoekers moeder tegen hen had geschreeuwd en hen zei om later terug te komen omwille van de rouwperiode rond de dood van haar man (stuk 7, Notities van het persoonlijk onderhoud, p. 14).

Verzoeker legt per aanvullende nota van 8 september 2020 een psychologisch verslag neer. Wat betreft dit verslag moet worden opgemerkt dat hierin verzoekers klachten worden beschreven en melding gemaakt wordt dat verdere opvolging vanzelfsprekend is. Er wordt echter geenszins enige diagnose gesteld; evenmin wordt op enigerlei wijze aangegeven op welke manier de door verzoeker aangegeven klachten zijn verklaringen zouden beïnvloed hebben. Dergelijke verslagen zijn allerminst van aard de appreciatie van zijn ongeloofwaardig bevonden relaas in een ander daglicht te stellen. In het attest wordt wat betreft de vermeende oorzaak van verzoekers klachten louter verwezen naar verzoekers eigen verklaringen. Waar in dit verslag gesproken wordt over de ontvoering van verzoekers broer, stelt de Raad vast dat dit eveneens gebaseerd is op verzoekers eigen verklaringen.

Een arts/psycholoog doet weliswaar vaststellingen betreffende de fysieke of mentale gezondheidstoestand van een patiënt, maar kan nooit met volledige zekerheid de exacte feitelijke omstandigheden schetsen waarbij deze psychologische problemen werden opgelopen (RvS 11 juni 2008, nr. 12.474; RvS 10 oktober 2007, nr. 2.468; RvS 10 juni 2004, nr. 132.261).

Verzoeker legt per aanvullende nota van 14 augustus 2020 de vertaling neer van twee dreigbrieven van de taliban, zijn taskara, een brief van het dorpshoofd, de taskara van zijn vader en het grafschrift van zijn vader. In deze aanvullende nota wordt ook te kennen gegeven dat de 13-jarige broer van verzoeker ontvoerd werd door de taliban.

Wat betreft de per aanvullende nota van 14 augustus 2020 neergelegde vertalingen van de twee dreigbrieven en de brief van het dorpshoofd betreft, stelt de Raad vast dat de Engelse vertaling ervan reeds in het administratief dossier zit. Inhoudelijk komen deze vertalingen overeen. Desbetreffend kan dan ook verwezen worden naar wat hoger dienaangaande werd uiteengezet.

De door verzoeker per aanvullende nota van 14 augustus 2020 neergelegde taskara's bevestigen louter de identiteit. Deze wordt echter niet betwist zoals reeds werd aangegeven in de bestreden beslissing.

De vertaling van het grafschrift per aanvullende nota van 14 augustus 2020 is geen voor eensluidend verklaarde vertaling in de taal van de rechtspleging zoals voorgeschreven door artikel 8 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, zodat de Raad geen kennis kan nemen van de inhoud ervan. Dit stuk kan derhalve niet in overweging worden genomen.

De bewering in voormelde aanvullende nota dat zijn broer werd ontvoerd door de taliban en dat de taliban zijn hele familie bedreigd omwille van zijn vader wordt niet gestaafd en volstaat aldus niet om een gegronde vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade aan te tonen.

2.4. Het voorafgaande in acht genomen, kan niet worden aangenomen dat verzoeker een gegronde vrees voor vervolging heeft in de zin van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet.

2.5. In zoverre verzoeker zich teneinde de subsidiaire beschermingsstatus te bekomen beroept op zijn asielmotieven, kan dienstig worden verwezen naar de hoger gedane vaststellingen dienaangaande. Verzoeker toont ingevolge deze vaststellingen niet aan dat hij in aanmerking komt voor de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus op basis van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet.

2.6. Wat betreft de subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet, oordeelt de commissaris-generaal op basis van de informatie toegevoegd aan het administratief dossier dat er voor burgers in de agglomeratie Jalalabad actueel geen reëel risico bestaat op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet.

Met betrekking tot artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet stelt de bestreden beslissing terecht als volgt:

“Naast de toekenning van een beschermingsstatus aan Afghanen met een risicoprofiel kan een Afghaanse verzoekers ook een subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomende geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. Verzoekers uit een groot aantal gebieden in Afghanistan krijgen de subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 § 2 c van de Vreemdelingenwet toegekend op basis van de algemene toestand in hun regio; dit indien zij hun reële herkomst uit deze regio en hun achtergrond aannemelijk maken en voor zover blijkt dat er geen reëel intern vluchtalternatief bestaat.

*Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Afghanistan wordt het rapport **UNHCR Eligibility Guidelines for assessing the international protection needs of asylum-seekers from Afghanistan van 30 augustus 2018** (beschikbaar op <https://www.refworld.org/docid/5b8900109.html> of <https://www.refworld.org>) en de **EASO Country Guidance note: Afghanistan van juni 2019** (beschikbaar op https://www.easo.europa.eu/sites/default/files/Country_Guidance_Afghanistan_2019.pdf of <https://www.easo.europa.eu/country-guidance>) in rekening genomen.*

Nergens in voornoemde UNHCR-richtlijnen wordt geadviseerd om voortgaande op een analyse van de algemene veiligheidssituatie aan elke Afghaan een complementaire vorm van bescherming te bieden. UNHCR benadrukt daarentegen dat elk verzoek om internationale bescherming op eigen merites dient beoordeeld te worden. Rekening houdend met het veranderlijke karakter van het conflict in Afghanistan, dienen de asielaanvragen van Afghanen elk nauwgezet onderzocht te worden, dit in het licht van enerzijds de bewijzen aangevoerd door de betrokken verzoeker en anderzijds actuele en betrouwbare informatie over de situatie in Afghanistan.

UNHCR wijst er op dat verzoekers afkomstig uit “conflict-affected areas” nood kunnen hebben aan bescherming omdat zij het risico lopen blootgesteld te worden aan een ernstige en individuele bedreiging van hun leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld. UNHCR adviseert dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in de gebieden waar er sprake is van een actief conflict volgende objectieve elementen in ogenschouw genomen worden om te bepalen of er sprake is van veralgemeend, willekeurig geweld: (i) het aantal burgers dat het slachtoffer is van willekeurig geweld, waaronder bomaanslagen, luchtaanvallen en zelfmoordaanslagen; (ii) het aantal conflict gerelateerde incidenten; en (iii) het aantal personen dat omwille van het conflict ontheemd werd. UNHCR benadrukt dat het aantal burgerslachtoffers en het aantal veiligheidsincidenten belangrijke indicatoren zijn voor het bepalen van de intensiteit van het voortdurend conflict in Afghanistan.

In voormelde EASO Guidance Note wordt, in navolging van de rechtspraak van het Hof van Justitie, benadrukt dat het bestaan van een gewapend conflict niet volstaat om de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen, maar dat er minstens sprake moet te zijn van willekeurig geweld. In de EASO Guidance Note wordt er op gewezen dat de schaal van het willekeurig geweld in Afghanistan verschilt van regio tot regio en dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie per provincie rekening moet gehouden worden met volgende elementen: (i) de aanwezigheid van actoren van geweld; (ii) de aard van de gebruikte methodes en tactieken; (iii) de frequentie van de veiligheidsincidenten; (iv) de mate waarin het geweld geografisch verspreid is binnen een provincie; (v) het aantal burgerslachtoffers; en (vi) de mate waarin burgers ingevolge het gewapend conflict de provincie ontvluchten.

In de objectieve informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, worden voornoemde aspecten in rekening gebracht bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Afghanistan. Ook met andere indicatoren wordt er rekening gehouden, in de eerste plaats bij de beoordeling van de individuele nood aan bescherming, maar ook bij de beoordeling van de nood aan bescherming omwille van de veiligheidssituatie in de regio van herkomst, indien de hierboven vermelde indicatoren niet voldoende zijn om het reëel risico voor burgers te beoordelen.

Zowel uit de analyse van de situatie en de UNHCR Guidelines, als uit de EASO Guidance Note komt duidelijk naar voren dat het geweldsniveau, de schaal van het willekeurig geweld, en de impact van het conflict in Afghanistan regionaal erg verschillend is. Deze sterke regionale verschillen typeren het conflict in Afghanistan. Uit de beschikbare informatie blijkt dat er slechts een beperkt aantal provincies te kampen heeft met een voortdurende en open strijd tussen AGE's en de Afghaanse veiligheidsdiensten, of tussen AGE's onderling. De situatie in deze provincies worden vaak gekenmerkt door aanhoudend en wijdverspreid geweld dat veelal de vorm aanneemt van ground engagements, luchtbombardementen, IED's, etc. In deze provincies vallen veel burgerslachtoffers te betreuren, en het geweld dwingt burgers om hun woonplaats te ontvluchten. De mate van willekeurig geweld in de provincies waar zich een voortdurende open strijd afspeelt, is dermate hoog dat er slechts minimale individuele elementen vereist zijn om aan te tonen dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar de betrokken provincie aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet. In andere Afghaanse provincies vinden weliswaar met enige regelmaat incidenten plaats, maar kan er geen gewag gemaakt worden van een situatie van open combat of hevige en voortdurende of ononderbroken gevechten. De omvang en de intensiteit van het geweld zijn er beduidend lager dan in de provincies waar openlijk gevechten wordt. Uit de beschikbare informatie blijkt dat er wat deze provincies betreft niet kan gesteld worden dat de mate van willekeurig geweld dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat elke burger die terugkeert naar het betrokken gebied aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon. De subsidiaire beschermingsstatus kan niettemin worden verleend indien een verzoeker aannemelijk maakt dat er in zijn hoofde persoonlijke omstandigheden bestaan die het reëel risico om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld verhogen (HvJ, 17 februari 2009 (GK), Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, nr. C-465/07, § 28). Tot slot zijn er nog een beperkt aantal provincies waar het niveau van willekeurig geweld dermate laag is dat in het algemeen kan gesteld worden dat er geen reëel risico bestaat voor burgers om persoonlijk getroffen te worden door het willekeurig geweld dat plaatsvindt in de provincie.

Inzake de veiligheidssituatie wordt voorts vastgesteld dat de situatie in de steden, vooral in de provinciehoofdplaatsen, sterk verschilt van deze op het platteland. De meerderheid van de steden staan immers onder controle van de Afghaanse overheid, die de infiltratie van insurgents in de steden tracht te voorkomen door in te zetten op een verhoogde aanwezigheid van militaire en politionele diensten. In het algemeen worden Afghaanse steden dan ook relatief veiliger geacht dan rurale gebieden. Dat is ook de reden waarom vooral stedelijke gebieden een toevluchtsoord vormen voor burgers die het geweld in de rurale gebieden wensen te ontvluchten.

Het gros van het geweld dat in de grootsteden plaatsvindt kan toegeschreven worden aan AGE's die in deze stedelijke gebieden actief zijn, en die met hun acties voornamelijk leden van de Afghaanse veiligheidsdiensten, overheidsmedewerkers, en buitenlandse (diplomatieke) aanwezigheid viseren. Het geweld dat in de grootsteden er plaatsvindt is dan ook doorgaans doelgericht van aard en neemt er in hoofdzaak de vorm aan van aanvallen op high profile doelwitten, doelgerichte moorden en ontvoeringen. Met high profile doelwitten worden overheidsgebouwen, overheidsmedewerkers, gebouwen en leden van de Afghaanse veiligheidsdiensten, alsook plaatsen met een internationale diplomatieke, militaire, humanitaire, supranationale of andere aanwezigheid bedoeld. Omwille de aard van de doelwitten die geviséerd worden, is het gros van de aanslagen die in de steden plaatsvindt op bepaalde plaatsen in

een stad geconcentreerd. Hoewel veel van deze doelgerichte aanslagen gebeuren zonder rekening te houden met mogelijk collateral damage onder burgers, is het duidelijk dat gewone Afghaanse burgers niet het voornaamste doelwit zijn van de opstandelingen.

Om het geheel van bovenstaande redenen dient niet alleen rekening te worden gehouden met de actuele situatie in uw land van herkomst, maar ook met de veiligheidssituatie in het gebied van waar u afkomstig bent. Gezien uw verklaringen met betrekking tot uw herkomst uit Afghanistan, dient in casu de veiligheidssituatie in de agglomeratie Jalalabad te worden beoordeeld.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie **EASO Country of Origin Information Report : Afghanistan Security Situation december 2017** (pag. 1-68 en 195-201, beschikbaar op <https://www.refworld.org/docid/5ac603924.html> of <https://www.refworld.org>); het **EASO Country of Origin Information Report : Afghanistan Security Situation- Update – mei 2018** (pag. 1-24 en 111-118, beschikbaar op <https://www.refworld.org/docid/5b3be4ad4.html> of <https://www.refworld.org>; het **EASO Country of Origin Information Report : Afghanistan Security Situation – juni 2019**, (pag. 1-66 en 211-218, beschikbaar op https://coi.easo.europa.eu/administration/easo/PLib/Afghanistan_security_situation_2019.pdf); de **COI Focus Afghanistan: Veiligheidssituatie in Jalalabad, Behsud en Surkhrod van 18 maart 2019**, beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_afghanistan_veiligheidssituatie_in_jalalabad_behsud_en_surkhrod.pdf of <https://www.cgvs.be/nl>); en de **COI Focus Afghanistan: Veiligheidssituatie in Jalalabad, Behsud en Surkhrod (addendum) van 26 augustus 2019**, beschikbaar op <https://www.cgvs.be/nl/landeninfo/veiligheidssituatie-jalalabad-behsud-ensurkhrod-addendum> blijkt dat het grootste aandeel van het geweld en de kern van het conflict in Afghanistan te situeren is in het Zuiden, Zuidoosten en het Oosten. De provincie Nangarhar behoort tot de oostelijke regio van Afghanistan. Uit de beschikbare informatie blijkt dat gewapende militante groeperingen zoals de taliban en Islamitische Staat (ISKP) actief zijn in de meer afgelegen delen van de provincie. Zo is ISKP hoofdzakelijk openlijk en militair aanwezig in de zuidelijke districten van de provincie Nangarhar die grenzen aan Pakistan. De taliban is op zijn beurt voornamelijk sterk aanwezig in de westelijke districten van de provincie. De taliban en ISKP bestrijden elkaar voor de controle over territoria en de aanwezige mijnen, in het bijzonder in het Tora Bora gebied van waaruit diverse goederen van en naar Pakistan gesmokkeld worden. De zuidelijke en zuidwestelijke districten worden het meest getroffen door deze gewapende strijd. Het CGVS benadrukt dat aan verzoekers afkomstig uit grote delen van Nangarhar de subsidiaire beschermingsstatus wordt toegekend omwille van de algemene veiligheidssituatie in hun regio van herkomst, dit indien zij hun reële herkomst uit deze regio en hun achtergrond aannemelijk maken en voor zover blijkt dat er in hun hoofde geen reëel intern vluchtalternatief bestaat.

Inzake de veiligheidssituatie dient echter herhaald en benadrukt te worden dat de situatie in de steden, vooral de provinciehoofdplaatsen, sterk verschilt van deze op het platteland. Provinciale hoofdplaatsen en belangrijkste bevolkingscentra staan over het algemeen onder controle van de Afghaanse overheid en steden kennen een betere infrastructuur, dienstverlening en mogelijkheden tot levensonderhoud, en Dit geldt eveneens voor de stad Jalalabad, een stad gelegen aan de rivier Kabul die tevens een apart district vormt maar zich verder uitstrekt dan deze districtsgrenzen. Bepaalde buitenwijken van de stad Jalalabad liggen in de omliggende districten Behsud en Surkhrod, respectievelijk ten noorden en ten westen van de stad Jalalabad. Snelle urbanisatie, gedreven door economische migratie, plattelandsvlucht, terugkeer van vluchtelingen uit Pakistan en conflictgerelateerde ontheemden, heeft de omliggende dorpen doen opgaan in een verstedelijkt gebied dat ver buiten de districtsgrenzen reikt. De wijken die een buitenwijk vormen van de stad Jalalabad, maar de jure in een ander district zijn gelokaliseerd, worden door het CGVS bij de stad Jalalabad gerekend, daar zij deel uitmaken van de stad Jalalabad in haar geheel.

Voor Jalalabad, één van de grotere steden in Afghanistan, dient opgemerkt te worden dat het geweldsniveau en de typologie van het geweld er erg verschillend is van de rest van de provincie Nangarhar. De stad is stevig in handen van de overheid en er werden bijkomende veiligheidsmaatregelen genomen in het voorbije jaar, zoals een overdracht van de controle over de veiligheid van de stad aan het Afghaanse leger, wat een positieve impact op de algemene veiligheidssituatie in de stad tot gevolg heeft. Het geweld is er voornamelijk gericht tegen overheidspersoneel, meer bepaald Afghaans en internationaal veiligheidspersoneel, meestal in de vorm van aanslagen met bremmbommen (IED's), mijnen en andere explosieven. Daarnaast vonden er ook een aantal complexe aanslagen plaats. Deze aanslagen passen binnen het patroon dat zich de laatste

jaren gevestigd heeft in de grote steden in Afghanistan, met name complexe aanslagen die gericht zijn tegen high profile- doelwitten waarbij overheidsgebouwen, gebouwen van Afghaanse veiligheidsdiensten, en plaatsen met een internationale diplomatieke, militaire, humanitaire, supranationale aanwezigheid gevisieerd worden. Hoewel veel van deze complexe aanslagen gebeuren zonder rekening te houden met mogelijk collateral damage onder burgers, is het duidelijk dat gewone Afghaanse burgers bij deze aanslagen niet het voornaamste doelwit zijn. Daarnaast werd Jalalabad voornamelijk in de eerste helft van 2018 getroffen door enkele grootschalige aanslagen opgeëist door ISKP, waarbij “soft targets” gevisieerd werden: bij deze aanslagen zijn de slachtoffers voornamelijk burgers en betreft het licht bewaakte locaties. Hoewel het geweld in de stad voornamelijk doelgericht van aard is, zorgt de aard van het gebruikte geweld er voor dat ook burgers zonder specifiek profiel gedood of verwond worden. De impact van de hierboven beschreven aanslagen is echter niet van dien aard dat het inwoners dwingt hun woonplaats te verlaten, zoals blijkt uit het aantal intern ontheemden (IDP's). Jalalabad blijkt daarentegen een toevluchtsoord te zijn voor burgers die het geweld in andere regio's ontvluchten.

Niettegenstaande er zich in Jalalabad en de ruimere stadsregio met enige regelmaat terreuraanslagen voordoen, kan er geen gewag gemaakt worden van een situatie van open combat of van hevige en voortdurende of ononderbroken gevechten. De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en houdt onder andere rekening met het sterk verschillende geweldsniveau en de typologie van het geweld in de regio in vergelijking met de provincie Nangarhar, de controle van de veiligheidsdiensten over de regio, het relatief beperkte aantal conflict gerelateerde incidenten, waarbij de tweede helft van 2018 en de eerste helft van 2019 een duidelijke daling van het geweldsniveau inhield, de intensiteit van deze incidenten, de doelwitten die de partijen in het conflict beogen, de aard van het gebruikte geweld, de mate waarin burgers het slachtoffer zijn van doelgericht dan wel willekeurig geweld, de oppervlakte van het gebied dat getroffen wordt door willekeurig geweld, het aantal slachtoffers in verhouding met het totale bevolkingsaantal in het betrokken gebied, de impact van dit geweld op het leven van de burgers, en de vaststelling dat de regio een toevluchtsoord is voor burgers die het geweld in andere regio's ontvluchten. Na grondige analyse van de beschikbare informatie is de Commissaris-generaal tot de conclusie gekomen dat er voor burgers in de agglomeratie Jalalabad actueel geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict in de zin van art. 48/4, §2, c van de Vreemdelingenwet. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel blijkt.

Aldus rijst de vraag of u persoonlijke omstandigheden kan invoeren die de ernst van de bedreiging die voortvloeit uit het willekeurig geweld in de agglomeratie Jalalabad in uw hoofde dermate verhogen dat er moet aangenomen dat u bij een terugkeer naar deze regio een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van uw leven of persoon. . In casu is dit echter niet het geval.”

Vervolgens voegt verwerende partij de kaart Jalalabad City Region van 27 november 2019 toe aan haar verweernota samen met een print van de kaart met de ligging van het dorp Amir Khel. Daaruit blijkt dat het dorp van verzoeker zich bevindt binnen de agglomeratie Jalalabad. Verweerder merkt op dat in het administratief dossier drie kaarten worden toegevoegd, waarop tevens de dorpen Nazar Abad en Gul Beala/Ghibi Baba worden aangeduid. Deze dorpen worden door verzoeker vermeld tijdens het persoonlijk onderhoud als dorpen in de buurt van zijn dorp (stuk 7, Notities van het persoonlijk onderhoud, p. 3 (Ghaibi Baba) en 5 (Nasrabad)) en worden louter gebruikt om de ligging van verzoekers dorp te duiden. Verzoeker betwist niet dat zijn dorp zich binnen de agglomeratie Jalalabad bevindt.

Voor de agglomeratie Jalalabad moet worden opgemerkt dat het geweldsniveau en de typologie van het geweld er erg verschillend is van de rest van de provincie Nangarhar. In de bestreden beslissing wordt dan ook correct geoordeeld dat de commissaris-generaal op basis van de beschikbare informatie tot de conclusie is gekomen dat er voor burgers in de agglomeratie Jalalabad actueel geen risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict in de zin van art. 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet.

Uit de objectieve informatie opgenomen in de bestreden beslissing (zie weblinks) en de aanvullende nota van de commissaris-generaal (rechtsplegingsdossier, stuk 15) blijkt dat Jalalabad veilig toegankelijk is via de luchthaven van Kabul en de drukke autoweg Kabul – Jalalabad. Op de weg van Kabul naar Jalalabad blijkt het grootste probleem gelegen te zijn in de onveilige verkeerssituatie die zijn oorzaak vindt in roekeloos rijgedrag. Verkeersonveiligheid op zich houdt echter geen enkel verband met

de criteria van de vluchtelingenstatus of de subsidiaire beschermingsstatus. Niettegenstaande er sprake is van een toename in het aantal gewelddadige incidenten, blijkt uit dezelfde informatie dat het geweld voornamelijk doelgericht van aard is, waarbij voornamelijk de Afghaanse veiligheidsdiensten gevisieerd worden. Het gegeven dat de weg een doelwit vormt van de opstandelingen belet bovendien niet dat er nog steeds sterk seizoensgebonden migratiepatronen zijn, waarbij vele Afghanen de koude wintermaanden in Kabul ontvluchten door naar Jalalabad te reizen, en in omgekeerde richting de drukkende hitte in de zomer ontvluchten richting Kabul.

Voorts blijkt uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie weblinks opgenomen in de bestreden beslissing en de aanvullende nota van de commissaris-generaal (rechtsplegingsdossier, stuk 15) dat gewapende militante groeperingen zoals de taliban en Islamitische Staat (ISKP) actief zijn in de meer afgelegen delen van de provincie Nangarhar. Zo is ISKP hoofdzakelijk openlijk en militair aanwezig in de zuidelijke districten van de provincie Nangarhar die grenzen aan Pakistan. De taliban is op zijn beurt voornamelijk sterk aanwezig in de westelijke districten van de provincie. De taliban en ISKP bestrijden elkaar voor de controle over territoria en de aanwezige mijnen, in het bijzonder in het Tora Bora-gebied van waaruit diverse goederen van en naar Pakistan gesmokkeld worden. De zuidelijke en zuidwestelijke districten worden het meest getroffen door deze gewapende strijd.

In de meest recente *“Country Guidance: Afghanistan. Guidance note and common analysis”*, van juni 2019, waarbij de periode van 1 januari 2018 tot 28 februari 2019 als algemene referentieperiode geldt, kwalificeerde EASO de stad Jalalabad, als een gebied waar het willekeurig geweld een hoog niveau bereikt zodat een mindere mate aan individuele elementen is vereist om aan te nemen dat een burger, wanneer hij terugkeert naar het grondgebied, een reëel risico zou lopen op een ernstige bedreiging van zijn leven of vrijheid, evenwel een ‘loutere aanwezigheid’ in het gebied zou niet voldoende zijn om een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 15 (c) van de Richtlijn 2011/95/EU vast te stellen (p. 110: *“In the city of Jalalabad, indiscriminate violence reaches a high level, and, accordingly, a lower level of individual elements is required to show substantial grounds for believing that a civilian, returned to the territory, would face a real risk of serious harm within the meaning of Article 15(c) QD; however, ‘mere presence’ in the area would not be sufficient to establish a real risk of serious harm under Article 15(c) QD.”*).

Verzoeker verwijst in zijn verzoekschrift naar de veiligheidssituatie in de provincie Nangarhar en meent dat zijn herkomst uit de provincie Nangarhar, volstaat om in hoofde van verzoeker een nood aan internationale bescherming vast te stellen. In voormelde *“Country Guidance”* (zie *supra*), kwalificeerde EASO de provincie Nangarhar, met uitzondering van de stad Jalalabad, als een gebied waar de mate van willekeurig geweld zodanig hoog is dat er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger, wanneer deze terugkeert naar deze provincie, louter op basis van zijn aanwezigheid op het grondgebied van deze provincie een reëel risico zou lopen op een ernstige bedreiging van zijn leven of vrijheid (p. 110: *“that the degree of indiscriminate violence reaches such a high level in Nangarhar, except the capital city of Jalalabad, that substantial grounds are shown for believing that a civilian, returned to the province, would, solely on account of his or her presence on the territory of the province, face a real risk of being subject to the serious threat referred to in Article 15(c) QD.”*). In dit opzicht volgt de Raad de analyse zoals voorgesteld door EASO en overweegt hij dat de veiligheidssituatie in de stad Jalalabad en, gezien de beschikbare landeninformatie, bij uitbreiding ook de veiligheidssituatie in de agglomeratie errond, zich onderscheidt van deze in de rest van de provincie Nangarhar. Zoals hierboven blijkt kan niet worden betwist dat verzoekers dorp van herkomst, een deel is geworden van de agglomeratie rond de stad Jalalabad. De Raad benadrukt hierbij dat hij in het bijzonder belang hecht aan de omstandigheid dat de stad Jalalabad en de agglomeratie errond onder controle zijn van de Afghaanse autoriteiten, zoals blijkt uit de beschikbare informatie. Verzoekers verweer is dan ook niet van die aard om afbreuk te doen aan voorgaande vaststellingen.

De door verzoeker geciteerde en neergelegde informatie in en bij het verzoekschrift kan, voor zover zij betrekking heeft op de veiligheidssituatie in de agglomeratie Jalalabad, evenmin afbreuk doen aan voorgaande beoordeling. Deze informatie is immers minder recent of dezelfde en ligt voor het overige in dezelfde lijn als de informatie waarop voormelde analyse van de veiligheidssituatie in de agglomeratie Jalalabad is gebaseerd.

Wat betreft de informatie omtrent de veiligheidssituatie die bij de aanvullende nota van 14 augustus 2020 van verzoeker door middel van weblinks wordt gevoegd, moet worden opgemerkt dat het eerste bericht specifiek gaat over een terroristische aanval op de gevangenis van Jalalabad op 3 augustus 2020, doch kan evenmin aantonen dat de informatie met betrekking tot de agglomeratie Jalalabad niet correct of actueel zou zijn of dat de situatie dermate gewijzigd is dat een andere beoordeling zich

opdringt. Het tweede bericht heeft betrekking op een aanval die plaatsvond in de provincie Nangarhar, doch er wordt niet nader gespecificeerd in welk district van de provincie dit het geval was. Het is de Raad niet duidelijk en verzoeker licht dit ook niet toe op welke wijze dit incident afbreuk kan doen aan de gedane vaststellingen omtrent de veiligheidssituatie in de agglomeratie Jalalabad.

Ook de bij deze aanvullende nota gevoegde artikelen van UNAMA "*Rising civilian casualty numbers highlight urgent need to halt fighting and re-focus on peace negotiations*" van 19 mei 2020 en "*More than 500 civilians killed in Afghanistan conflict during first quarter 2020*" van 27 april 2020 hebben betrekking op de situatie in Afghanistan in het algemeen, doch kunnen evenmin aantonen dat de informatie met betrekking tot de agglomeratie Jalalabad niet correct of actueel zou zijn.

Uit de beschikbare informatie blijkt aldus dat de graad van het willekeurig geweld in de agglomeratie Jalalabad niet dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger in geval van terugkeer louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet lopen.

Wel stelt de Raad vast dat het willekeurig geweld in de stad Jalalabad in zekere mate hoog blijft. Het Hof van Justitie heeft in dit geval geoordeeld dat rekening moet worden gehouden met de eventuele persoonlijke omstandigheden van de verzoeker die voor hem het risico, verbonden aan het willekeurig geweld, verhogen (HvJ 17 februari 2009 (GK), *Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie*, nr. C-465/07, § 39).

Voor zover verzoeker zich teneinde de subsidiaire beschermingsstatus te bekomen beroept op de aangevoerde vluchtmotieven en de situatie waarbij rekening wordt gehouden met zijn persoonlijke omstandigheden, kan dienstig worden verwezen naar de hoger gedane vaststellingen dienaangaande. Verzoeker brengt verder geen enkel concreet element aan.

Voor zover verzoeker wat zijn persoonlijke omstandigheden betreft naar het psychologische verslag verwijst dat hij per aanvullende nota van 8 september 2020 neerlegde, wordt verwezen naar wat hoger desbetreffend werd uiteengezet. Hieruit blijken evenmin omstandigheden die het risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet in hoofde van verzoeker verhogen.

Verzoeker toont gelet op het voormelde niet aan dat in zijn hoofde zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar de agglomeratie Jalalabad een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, a), b) of c), van de Vreemdelingenwet.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De verzoekende partij wordt niet erkend als vluchteling.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vierentwintig september tweeduizend twintig door:

mevr. C. DIGNEF,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

C. DIGNEF